

Μαύρη Μάσκα, α (Σ. Τ.) και Σημαία της Επανάστασεως, α (!!!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτεινόμενον μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχίον διά τὸ εὖος τοῦτο, πρὸς τὸς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης λοχίον διά τὸ εὖος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, καὶ με ψευδώνυμα κατηρηγμένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ Γαλαξίας με τὴν Γαλανόλευκην, Ἑλληνικὴν Ναναοχιδα, Ταπεινὸ Γιασεμί, Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόλης, Ἀντισμένην Πορτοκαλλιὰν καὶ Πιάτ—ὁ Οὐρειοπόλις τῆς Δόξης με τὴν Διαφροσεφραγομένην Ἑλλάδα, Μπεροτόδουλον, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα—ὁ Κότινος Στέφανος με τὸ Ὑπερ Πατρίδος, Αἰμιλλαν Εἰσμαμένην, Ἀριελ, Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα καὶ Ἑλληνικὸν Παιῖρα—ὁ Ἀρης με τὸν Μέλλοντα Διπλωμάτην, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Ὑπερ Πατρίδος καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα—ὁ Βωμός τῆς Ἐλευθερίας με τὸ Κύνειον Ἄσμα, Νύκτα τῆς Καστέλλας, Προτομαγιάν, Ἀγνήν Ψυχὴν καὶ Κόρην τοῦ Διός—ὁ Μέλλον Διπλωμάτης με τὸ Ἑθνικὸν Ὀνειρο—ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης με τὴν Ψυχικὴν Τρικυμίαν καὶ Ἀδελφὸν τοῦ Ἀπίου—ἡ Συναγῆ Σανθούλα με τὸ Σανθὸ Διαβολάκι, Σερανωμένον Τερεκὲν καὶ Χιονοιστήν Περσιτέραν—τὸ Μαρομένο Μπουμποῦμι με τὴν Μαρομένην Γαζίαν καὶ Μέγαν Κωνσταντίνον—ἡ Μαύρη Μάσκα με τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ζαλιπὶδα, Ἐσμεράλδαν, Ζήτω ἡ Ἐνωσις καὶ Ψυχικὴν Τρικυμίαν—ὁ Λάτρης τοῦ Ἀπίου με τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακιάδα, Ἑσρινὴν Ἐσπέραν, Μπεροτόδουλον, Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα—ἡ Ἡλιόλουτος Πρωῖα με τὴν Κρεόλην, Φιλοπατρίδα Ἑλληνοπούλαν, Ἀυτόνομον, Δακρυμένο Τριαντάφυλλο καὶ Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα—ὁ Ἰπότης τῶν Λευκῶν Ὀσέων με τὸν Μπεροτόδουλον—τὸ Ζήτω ἡ Ἐνωσις με τὸν Θεοσιανόν, Παπαρλιόσαν, Ἡωϊκὸ Ἀρσάδι, Μέλλοντα Διπλωμάτην καὶ Μπεροτόδουλον—ἡ Ἐθνικὴ Ἀμυνα με τὴν Ψυχικὴν Τρικυμίαν—ὁ Βικτωρ Ὀγγὼ με τὸν Σερανωμένον Τερεκὲν—ἡ Νύξ τῆς Καστέλλας με τὴν Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου, Βρυώδες Ρόδον, Ζίαν, Ἰδιότροπον Σανθούλαν καὶ Σανθὴν Μοιμὴ—ἡ Ροδιά με τὴν Βανίλλιαν, Φομάκι, Ἀμίμητον Καραγιωζήν, Χλόην καὶ Μισοκακόμορον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους: τῆς Ὀρειοπόλεως τῆς Δόξης (ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἔμμετρα παιδικὰ Πνεύματα σου καὶ ἐνα θὰ τὸ δημοσιεύσω) ἄλλ' ὁ διὰλογος, ὃ εἶπ' ὀφείλει σου, πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φυσικὸς καὶ νὰ μὴ προστίθεται τίποτε χάριν τοῦ μέτρου. Θεὸν τῆς Ἀγάπης (ὁ Ζῆλος τόμος εἶνε τῶν 2,50 δρ. ὡστὲ διάλεξε ἄλλον καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴν διαμονὴν εἰς τὰ λουτρά.) Νυκτερινὴν Δρόσον (ἀκαίριος μοῦ ἔστειλες τὴν Ἀκροστοιχίδα σου δὲν ἐδιάβασες λοιπὸν τὸν Ὀδηγὸν καὶ δὲν εἶδες τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων; ἄλλως τε τώρα ἔληξε ἡ προθεσμία.) Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνην (ποῦ μοῦ στέλλει ἐν φρακίον δελτάριον ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία.) Κάτω-Βρόστο (ὅς ἰδοῦμε λοιπὸν μηδὲνα κ' ἐγὼ πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζω.) Ἴον τὸ Ἐξομιον (ὅχι, κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἄλλαξε ψευδώνυμον.) Ἐσπερινὸν Ρεμβασμόν (δὲν κέμων καμίαν ἐξαιρέσιν; ὅ, τι γίνεται δι' ἄλλους;) Πολύβιον Μ. Π. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Διαφροσεφραγομένην (κατενθουσιασμένην διότι ἀπέκτησεν ἐξ αἰτίας μου καὶ ἄλλην φίλην, τὴν Νηρηίδα τοῦ Πηνειοῦ.) Ἀγγελὸν Ἀνδροῦτον (ἔστειλα;) Κναροῦν Σηήλαιον καὶ Ἀθήνη (ποῦ τώρα διασκέδαζον εἰς τὸ Παρίσι;) Ἐριφύλην Ζ. (ἔ-

στεῖλα.) Ἡλιόλουτον Πρωῖαν, Ζήτω ἡ Ἐνωσις (τὰ ἔστειλα καλὰ ἔκαμες ποὺ κατενθουσιάζεις τοὺς διαταγοὺς σου ἂν δὲν ἔκαμες τὴν ἀρχὴν, πῶς θὰ ἔφθανες εἰς τὸ ποθητὸν τέλος;) Ἀημόδοκον (ἔστειλα.) Τῆς Φοκάτης τ' Ἀημοιολούλου (καλῶς νὰ ἔλθης.) Ἀλκιμον Νεότητα (ποῦ μοῦ γράφει ἐμμέτρως) Νύκτα τῆς Καστέλλας, Ψυχικὴν Τρικυμίαν (αὐτὸ σημαίνει ὅτι πάντα πρέπει ν' ἀκούς; τὴν μαμὰ; ἐκείνη ξέρει καλλίτερα σου πότε θὰ βρέξῃ.) Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Αὐγούστου ἠεπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου [ἢ ὅταν ἔχῃ τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφῃται τὰς λύσεις τῶν ὀδωμένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φρακίλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

479. Δεξιόγραφος.

Τὸ ὄνομά μου σύγγεται ἐξ ὀνομάτων δύο. Ἄν με τὸ πρῶτον σύνδεσμον θυμητικὸν δεικνύω, Ἄλλὰ τὸ δεύτερον δηλοῦ ἀσθίνειαν βαρεῖαν Καὶ Τρῶα τ' ὄλον μου γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

480. Συλλάβος γριφος.

Γράμμα, φθόγγος, τὸ ἴδιο γράμμα, Ἐσταθίσαν στή γραμμῇ, Καὶ μ' αὐτὰ ἐσηματίσθη Παμμεγίστη γῆ γνωστῇ.

481. Τονόγραφος.

Ὅταν γίνεταί σισύρα τὸ θερμόν μου δερμα, Τότε διδεται βεβαίως στή ζωῇ μου τέρμα. Μὰ καὶ πρὶν ἂν τὸν τόνον θέλῃ ὁ λυτὴς νὰ περιέρῃ, Ὅθ μὲ βρῇ με εὐκολία ἐς ὅποιον τύχη τότε ἀμείψῃ.

482. Σίγμα.

+++ + + + + = Πέλαγος. *+* * * * * = Μυσοποῖός. * * + * * * * = Χοῶμα. * * + * * * * = Θεὸς μας. * * + * * * * = Δίμνη. * + * * * * * = Ἄνθος.

483. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Φωτός

484. Φύσδην-Μίγδην.

Ζαεαναμοατῶμ-τολομαραχθοσδισαπ Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δροσολουσμένης Χρυσανθῆς

485-488. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμῶν ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφῶνων, πάντοτε

τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τὸσαι λέξεις.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀπέτερου Νύκτος

489. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα θεᾶς, τὰ δεύτερα γῆσου τοῦ Αἰγίου καὶ τὰ τρίτα Νηρηίδος.

1. Στρατηγὸς Θεβαίος; 2. Ὅργανον ἀλτείας; 3. Πόλις τῆς Τουρκίας; 4. Προδότης; 5. Ἐπίθετον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἄνθους

490. Φωνηεντόλιπον.

μμ-ισ-πλν-τς-πι-τς-ργτν. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αημοδόκου

491. Γρῖφος.

Κ ο ρ ο ς ἄλλην. ΑΙΝ ἀρχεῖν. ΚΤΛ. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ψάλτου τῶν Ἡρώων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 29. 354. Συμειδής (σύν, εἰδής.)—355. Παμπᾶς-Παλαμάς.—356. Ἀμελής-Ἀμέλης.

357. Α Α Β Ι Ω Ν 358. Μεταῦ Ν Ρ Υ Ι τοῦ ζωγραφικοῦ τριποδίου καὶ τοῦ ἔμπροσθεν τοῦ τάπητος, σχηματίζεται ἡ υπογραφή τοῦ ζωγράφου Α.

359. Μισθὸς ἀρετῆς Ἑλλανος.—360-364. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν Λ, Χ: ἀχλὺς, γλῶχ, γέλοος, λείχω, γλαῦς.—365. ΠΡΑΓΑ-ΠΥΘΙΑ (ΠΑρος, ΠΙς, Ἄ-Θως, ΓΥψ, ἈΠΙς.)—366. Δούλεψε νὰ ζῆσης, σπῆρες νὰ θερπίτης.—367. Ἐν Τροίᾳ Αἰνείας ἐπ' ἀρετῇ ὑπερείχεν. (Ἐν, τρία ἐλ-τς ἐπ' ἀρ-ετῇ ὑπερ εἶχεν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλαττωσὸς ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐλιγνότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Στὸν ἀγαπητὸν μας πρόεδρον εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ γιὰ τὴ γορητῆ του.— Δημ. Γαίνης, Βῆσος Πανογιαννοπούλου. [5' 164]

Στὸν ἀγαπημένον πρόεδρον Ἀδελφὸν τοῦ Ἀπίου εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ.— Πολυθέλητος Νεότης. [5' 165]

Ανταλλάσσω γραμματόσημα παντὸς κράτους. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλής.— Γεώργιος Δουβλιδῆς, Προῦσα (Τουρκία). [5' 166]

Ἐπιθυμοῦσα γνωρίμιαν Ψυχικῆς Τρικυμίας αἰτοῦμαι ἀπὸ τῆ ἀλληλογραφίαν.— Πληροφορῶ Ἄγγελον Ἀνδροῦτον εἰς ἀνακάλυψιν τοῦ ἴτου... μηδενικόν.— Ἐθνικὴ Ἀμυνα. [5' 167]

Χαίρετὸ ἅπαναν Διαπλασιακὴν κίνησιν Φαλήρου. Ἐπίσης Ὑπερψήφρον Φοῖνια.— Ἄγγελος Ἀνδροῦτος. [5' 168]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικὸς: Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικὸς λεπ. 20. Ἐξωτερικὸς φρ. χρ. 0,20.
Ἐπισημ. 8,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος. . . . 4,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος. . . . 2,50	Ἐν Ἀθήναις, 26 Αὐγούστου 1906	Ὀδὸς Ἐβριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.	Ἐτος 28ον.—Ἀριθ. 39	

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι!.. Τώρα πλέον εἶμαι σχεδὸν γέρο-λύκος

τῆς θαλάσσης' τὰ γαλόνια εἶνε ἀραδιασμένα, εἰς ἀξιοσέβαστον ἀριθμὸν, γύρω στὰ μανίκια τῆς στολῆς μου' ἔχω ἀρμενίσθη σχεδὸν εἰς ὄλα νὰ πλάτῃ, ἀπὸ τὴν οὐχίλην καὶ τοὺς πάγους τῆς Ἰσλανδίας εἰς τὴν γορητεῖαν τῶν τροπικῶν κλιμάτων' ἐχαίρεισα τὴν ἐνδοξον σημαίαν τῆς Γαλλίας, ἀνεμιζούσαν εἰς ἀγκυροβόλια ὅπου σπανιώτατα ἐνεφανίσθη ἄνθρωπος.

νῶδη κόμην τῆς εἰς τὰ ἦσυχά νερά. Τὸ λιμανάκι καὶ ἡ ἰτέα ἦσαν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ παπποῦ μου, τὸ Μαιν-Ρου, ὅπου οἱ γονεῖς μου, ὁ ἀδελφός μου κ' ἐγὼ, ἐπηγναίναμεν τακτικὰ κάθε καλοκαίρι κ' ἐπεργουσαμεν τὰς διακοπὰς.

Καὶ ὅμως, μόνον ποῦ γράφω αὐτὰς τὰς λέξεις: «Τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι»... ἡ συγκίνησις κάμνει τὴν πένναν μου καὶ τρέμει. Καὶ σὰς ὀριζίζομαι, καμμία ταξειδιωτικὴ ἀνάμνησις δὲν μοῦ εἶνε πόσον γλυκεῖα, δὲν τὴν ξαναδιάβαζω τόσον εὐχάριστα, ὅσον τὸ «ἡμερολόγιον τῆς Φοιτητρίας», ὅπου διηγούμαι τὸ πρῶτό μου ταξεῖδι, τὸ ὅποιον ἔκρινε καὶ ἀπεφάσισε τὸ μέλλον στάδιόν μου...

Ἦμουν δώδεκα ἐτῶν, ὅταν τὸ ὄνειρον τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἐπραγματοποιήθη, ὅταν ἐπεβιβάσθην εἰς τὴν ἐξακουσμένην Φοιτήτριαν, τῆς ὁποίας τὴν θριαμβευτικὴν εἰκόνα δὲν ἐσθυσαν ἀπὸ τὰ μάτια μου οὔτε φρεγάτες οὔτε θορηκτά.

Καὶ αὐτὸ ἐγένετο εἰς τὴν Σιώνῃ, τὸν ταπεινὸν παραπόταμον τοῦ ποταμοῦ Σαρέντου, εἰς ἕνα μικρὸν λιμανάκι σακαμμένο ὑπὸ τὴν οἰκίαν μιᾶς γηροῦς ἰτέας, ποῦ ἐκρεμύσσε, — πῶς τὴν ἐνθυμούμαι! — τὴν θρη-

μετὰ τοὺς μύχθους τῆς πολυασχόλου δικηγορικῆς ἐργασίας του, παρὰ μαζὶ μας, λαμβάνων μέρος εἰς τὰ παιγνίδια μας, ἕταιμος νὰ τὰ διευθύνῃ ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ ἀδελφός μου Ἰάκωβος, τρία χρόνια μεγαλύτερός μου, λαμπρὸς μαθητής εἰς τὸ λύκειον τοῦ Σταγισλαίου, πάντοτε πρῶτος εἰς τὴν τάξιν του, ἀλλὰ καὶ πρῶτος εἰς τὰς παιδικὰς μας διασκέδασεις.

Ὁ ἐξάδελφός μου Γιώργης, ὑψηλὸς καὶ δυνατὸς παίδαρος, συνομήλικος τοῦ ἀδελφοῦ μου ἄνοιχτόκαρδος, φαγὰς καὶ καλοφαγὰς, ἀλλὰ καὶ λιγάκι ὀκνηρὸς.

Αἱ δύο ἀδελφοὺς του, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνια, — χαριτωμένα δίδυμα, δεκαεσάρων ἐτῶν τὸ καθένα.

Ὁ Γιώργης, ἡ Μαρία-Ρόζα καὶ ἡ Φρανσίνια ἦσαν ὀρφανὰ καὶ ἀνετρέφοντο μαζὶ μας ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τῆς Μις Ρεβέκκας Σίμφων, Ἀγγλίδος δασκάλως ἀξίας παντὸς σεβασμοῦ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας τῆς Φοιτητρίας, τὸ Μαιν-Ρου ἐστέγαζε καὶ ἄλλους φιλάτους μου: τὴν καλὴν μου γιὰγιά, τὴν μητέρα μου, τὸν θεῖόν μου καὶ τὴν θεῖαν Δελλερῖαν με τὴν μικροῦλάν μου.

Ὁ καλὸς μου ὁ γέρο-παπποῦς, ὁ τόσο καλὸς καὶ φιλόστοργος, ποῦ εἶνε πάντοτε, τόσο γελαστός, με τ' ἄσπρα μαλλιά του! Πνεῦμα καλλιεργημένον, με βαθεῖαν παιδείαν, — με τὴν παιδείαν ἐκείνην τὴν εὐγενὴ καὶ χωρὶς σχολαστικότητα, τὴν παιδείαν ποῦ γορηθεῖ καὶ σπλαθόνει

Ὁ πατέρας μου ζῆπειτα, ὁ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ὁ διδάσκαλός μας εἰς ὄλα τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια' ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν βαρύνεται διὰ νὰ μᾶς εὐχαριστῇ καὶ δὲν εὐρίσκει ἀνάπαυσιν καὶ χαρὰν,

Ἡ κατασκευὴ τῆς ἐτελείωσιν... (Σελ. 307, στ. α')

των Ραδεγόνδην, ένα άγγελουδι, που εϊ-
μεθα όλοι τρέλλαμένοι μαζί του...

Κάθε καλοκαίρι, οι γονείς μου μάς
επήγαιναν εις την παραλίαν του Ατλαν-
τικού, εις την Ρουαγιάν και, κάθε κα-
λοκαίρι μ' έκυρίευσεν νέα μέθη, όταν εξα-
νάβλεπα τον άπέραντον πόντον, ό οποίος
με έμάγευε. Άλλά, όπως όλα τα παι-
δάκια, έδίδα εις τα όνειρά μου ώρισμένην
μορφήν, κ' εφανταζόμην ότι το πλήρω-
μα των πόθων μου θα ήτο να είχα δικό
μου ένα οιονδήποτε σκάφος, δια να τώ
κυβερνώ όπως ήθελα εγώ, ν' άρμενίζω,
αδιάφορον πού, άρκει να είχα την άδειαν
να ταξιδεύω...

Δι' αυτό, όταν έπιστρέψαμεν εις τό
Μάιν-Ρου, κ' έβλεπα να ρέουν τα ήου-
χα νερά της Σώνης, είχα διαρκώς τον
νούν μου εις εκείνην την βάρκαν με τα
μεγάλα της κουπιά, που θα μου επέτρε-
παν ν' ακολουθήσω το ρεύμα και να έ-
γω μαζί του εις τον ώκεανόν.

Την νύκτα, εις τα όνειρά μου, πόσες
φορές δεν είδα την «βάρκα-βαροκούλά
μου» να σχίζη με την ευθύγραμμον πω-
ράν της, που έσήκων άφρούς, τους πα-
ταμούς και τας λίμνας της φαντασίας
μου! Και ή ήμέρα, όταν μ' έξυπνούσε,
μ' έφερεν εις την πραγματικότητα, και
μου έδεικνυεν, ως ειρωνείαν, την Σώ-
νην, που έξετύλιγεν εις τα λειβάδια την
άργυράν παινίαν της... αλλά από βάρ-
καν, ούτε ίχνος...

Δηλαδή τίποτε άλλο παρά μίαν πα-
λαιάν βάρκαν χωρίς καρέναν, σαν εκεί-
νες που έχουν οι μυλωνάδες δια να ψα-
ρεύουν και να μεταφέρουν τους σάκκους
με τό σιτάρι... ένα πέγραμα εκεί, πα-
λαιόν και άτεχνον, που τό εταξείδευαν
σπρώχοντες τον βυθόν μ' ένα βαρύ κον-
τάρι, τόσο βαρύ, ώστε ο αδελφός μου κ'
εγώ εδάξαμεν κ' οι δύο μαζί τα δυνατά
μας, και μόλις κατορθώναμεν να τό ά-
νασηκώσωμεν. Προς έπίμετρον, αυτό τό
«βαρύ ωρηκτόν», τό βαρύ αυτό καθ'
αυτό, έγίνετο ακόμη βαρύτερον με τό νερό
που έπυρνούσε από τό σανίδια του που
έχασαν, ακριβώς όπως από τό τρυπητό
της Μαριγούλας, της μαγειρίσας.

Και όμως, αυτό τό σεβάσιμον σκάφος
πολύν καιρόν έχορταίνε τας ναυτικάς όρέ-
ξεις μας. Λέγω «μας», διότι, αν και είχεν
ως μόνον του ελαττήριον την αγάπην προς
την άσκησιν και την κίνησιν, ο Ιάκω-
βος ήτο τόσοσιν μανιώδης έραστής των
λεμδοδρομιών, όσον κ' εγώ ο ίδιος.

Αν έρωτάτε δια τον Γιώργη, άφου ο
Ιάκωβος εύρισκε καλόν και λεμδοδρομή,
τό εύρισκε καλόν και αυτός, όπως και
κάθε άλλο που εύρισκε καλόν ο Ιά-
κωβος, — έκτός από την μελέτην.

Η Μαρία-Ρόζα, και αυτή, αγαπού-
σε πραγματικώς τον περιπατόν με την
βάρκαν, και τακτικά ήρχετο μαζί μας,
χωρίς να προσέχη εις τους θρήνους και

όδυμους της Μίς Ρεέκκας. Και όμως
ο τρόπος, ο καθ' ανάγκην φρόνιμος, με
τόν όποϊόν έπροχωρούσαμεν, έπρεπε να
μην άνησυχή διόλου την άξιοσεβάστον
Μίς διότι, δια να κάμωμεν εκατόν μέ-
τρα, έχρησιζόμεθα περισσότερο από μίαν
ώραν, και όταν άκούα έδοθηούσεν ή Μα-
ρία-Ρόζα, ή όποία δεν έδίσταζε να σκουν-
τά με τα μικροκαμωμένα χεράκια της
τό δεύτερον κοντάρι, που έκρατούσεν ο
Γιώργης.

Η εξαδέλφη μου Μαρία-Ρόζα ήτο τό
θελκτικώτερον κορίτσι του κόσμου:
όλόξανθο, ροδοκόκκινον, όλο χαμογέλια,
με ευθυμίαν γαλιάνδρας, με άφοβίαν μι-
κρού μάγκα. Δεν έγίνετο καλό παιγνίδι
χωρίς αυτήν.

Ήμεθα λιγάκι άδικοι δια την Φραν-
σίαν, ή όποία δεν μάς ήρσεε πολύ, μ'
όλην την καλωσύνην της και την άγγε-
λικήν ύπομονήν της. Αυτή ήτο λεπτο-
καμωμένη εκ φύσεως και όνειροπόλος,
τά δε ύπερ τό δέον θορυβώδη παιγνίδια
την έτρόμαζαν, και δεν άπεφάσιζε να
λαμβάνη μέρος εις αυτά, παρά δια ν'
αναπαληρώση κάποιον άπόντα, ή δια να
μή μάς δυσχεραστήση...

Άλλά ή κοινή μοίρα, την όποϊαν έ-
χουν πάντα τα κινούμενα, έστω και εί-
ρημικώς, εις την ξηράν ή επί των υδά-
των, δεν έλησμώνησε τό παλαιόν πέγρα-
μα μετ' όλίγον αί φουχτιές τό στουπί,
με τό όποϊόν έπροσποθούσαμεν να έπου-
λώσωμεν τα άναριθμήτα τραυμάτά του,
θα ήσαν εντελώς άνεπαρκείς. Και τότε
ακριβώς μάς ήλθεν ή έμπνευσις ν' άπευ-
θυνώμεν εις τον παππού μας, ο όποϊος
σπανίως άντέτασεν άρνησιν εις τα πα-
ρακάλια μας. Τω εξαπεστάλη λοιπόν
μία προσεία, κάποιαν ήμέραν που έγυρί-
σαμεν μουσκευμένοι από τον ιδρώτα, διότι
εμανουβράσαμεν τό δυσήνιον σκάφος
μας.

Ο Ιάκωβος, ως πρωτότοκος, έλαβε
τόνλόγον, και, διπλωματικώτατα, έφρόν-
τιζε να ύποστηρίξη την αίτησιν του δια
της Ραδεγόνδης, του μικρού άγγέλου
της οικογενείας.

Ο παππούς, που του έχαλάσαμεν τον
γλυκόν ύπνάγον, όπου κάθε άπόγευμα
τόν εβύθιζεν ή άνάγνωσις των εφημερί-
δων του, έδίστασε προς στιγμήν... Εγώ
είχα ένα χτυποκάρδι... Και δεν έκρα-
τήθη, αλλά επήδησε εις τον λαιμόν του
λαμπρού μας παππού, όταν τον ήκουσα
επί τέλους ν' άπαντά:

— Λοιπόν, Ιακωβάκη μου, κλεισιμέ-
νη ή συμφωνία μας πάρε τό άπολυτή-
ριόν σου, και άμα τό πάρης τό χαρτί,
σου έπιτρέπω να παραγγείλης δια λογα-
ριασμόν μου την βάρκαν που έπιθυμείς...
Όσο για σενα, Πετράκο μου, πριν σου
έπιτρέψω να ριφοκινδυνεύσης πολύ μα-
κρυά «στη θάλασσα την άπιστη και πι-
κροκαματούσα» — όπως λέγει τό τραγού-

δι — άπαιτώ να μάθης να κολυμάς, όπως
ο αδελφός σου και τα εξαδέλφια σου...

Ο Ιάκωβος επέστρεψεν εις τό λύ-
κειον, μαζί με τον Γιώργη εγώ, ως
μικρός, επήγαινα εις τό ιδιωτικόν σχο-
λείον, τό όποϊόν διηθούγεν ο κ. Βαλέ-
ριος, άνθρωπος «έχι πολύ αυστηρός,
άλλά δικαίος», τον όποϊόν ύποπτεύομαι
ότι ήτο ένοχος έγκληματικής έπιχειείας
άπέναντί μου διότι, αν καθ' όλον τον
χειμώνα ο αδελφός μου εξακολούθησε
να άριστεύη, ή φιλαλήθεια με άναγκά-
ζει να όμολογήσω ότι, έμε δεν έπαυσε
να με πολιορκή ή πλέον δυσάρεστος ά-
φηρημάδα. Αντί να μελετώ όπως πρέ-
πει τον Βιργίλιον και να προσέχω εις
τά μαθηματικά μου, εθύμονα και ύβριθα
τό έπίμονον ψύχος, που δεν μ' άφινε να
γυμνασθώ εις τες άπλωτές και τό πλέ-
ξιμο, που άπαιτούσεν ο παππούς μου.

Όταν ήλθεν ή ζέστη, φαντάζεσθε
με τί ζέσιν κατεγίνόμην τας έορτας να
κερδίσω τον χαμένον καιρόν!

Εις την άρχήν, ο παππούς μ' έδενε
από την μέσην μ' ένα μακρόν σχοινί, δε-
μένο εις τον κρύνον της γυμναστικής
μου ζώνης, και μ' έκαμνε να πέτω
άποφασιστικώς εις τα βαθιά νερά. Η
πρώτη μου εντύπωσις μάλιστα ήτο πα-
ραπολύ δυσάρεστος: έτσαλαβούτηξα μέσα
στα νερά, σαν πάπια, τυφλωμένος,
ζαλισμένος, πνιγμένος από τα γλυού-
γλυού που έκαμνα... Άλλά, με την
ιδέαν του επάθλου που μ' έπερίμενε,
γρήγορα ένίησα όλας τας δυσκολίας
και έπειτα από όλίγας εβδομάδας, ήμουν
εις θέσιν να κολυμώ σαν ψάρι.

Έμμεν τώρα να εκπληρωθή και ο
άπαραίτητος όρος: να πάρη ο Ιάκωβος
τό άπολυτήριόν του.

Έπρεμεν από την συγκίνησιν του,
εις τας έξετάσεις, ο καιμένος Ιακωβά-
κης δεν τα έχασεν όμως. Και ο τρό-
πος, με τον όποϊόν έξηγούσε τα δυσκο-
λότερα κείμενα ήτο τόσοσιν έξοχος, ώστε
ή έπιτυχία του ήτο άσφαλεστάτη.

Και, όταν επί τέλους εδημοσιεύθησαν
τά άποτελέσματα και μεταξύ των πρώ-
των άπολυτηριούχων είδα και τό όνομα
του «Ιακώβου Λατεριέρ» φαντάζεσθε
πλέον την χαράν μου.

Ήμουν εύτυχής και δια την έπιτυ-
χίαν του αδελφού μου, τον όποϊόν αγα-
πούσα τρομερά, και — άσχημο πράγμα ο
εγωϊσμός, αλλά πόσος δεν τον έχει; —
διότι επρόκειτο να πραγματοποιηθών οι
πόθοι μου.

Ο Ιούλιος έπλησίαζεν εις τό τέλος,
όταν έπεστρέψαμεν από τό Παρίσι: δεν
έμείναμεν εις τό κτήμα παρά όσον έ-
χρηιάζετο δια να φιλήσωμεν όλην την
οικογένειαν, και εφύγαμεν άμέσως δια
την Ρουαγιάν, όπου έμελλε να ναυπη-
γηθή ή βάρκαν, την όποϊαν τόσοσιν ένδο-

ζως έκερδήσαμεν. Ήτο εκεί ένας ναυπη-
γός, και εις τό ναυπηγείον του κέλητες,
φαλαινίδες, άκατοι και κόττερα ήσαν
πάντοτε παρατεταγμένα εις πυκνήν τά-
ξιν. Ελέγετο Ζιράρ και μάς εγνώριζεν
από πολύν καιρόν, τον Ιάκωβον, τον
Γιώργη και έμέ: ποτέ δεν ελείπαμεν.
άμα εφθάναμεν εις τό παραθαλάσιον,
να πηγαίνωμεν και να κάμνωμεν τον
περίπατόν μας άνάμεσα εις τα νεω-
κεία του.

Εις τό ναυπηγείον του λοιπόν επή-
γαμεν εν σώματι, παρασύροντες τον
παππού και την Μαρία-Ρόζαν, δια να
συμφωνήσωμεν την τιμήν της ναυπηγή-
σεως, να εκλέξωμεν τό σχήμα, να συ-
ζητήσωμεν τας λεπτομερείας.

Μας έχρηιάζετο μία λέμβος πολύ έ-
λαφρά, διότι ο μικρός μας ποταμός, ή
Σώνη, εινε στολισμένος εδω κ' εκεί με
νερομύλους που τον φράζουν, και ήμεϊς
έσκοπεύαμεν να μη περιορισθώμεν μό-
νον εις τό μικρόν διάστημα που εινε έ-
λεύθερον εμπρός εις τό Μάιν-Ρου, άλ-
λά να προεκτείνωμεν μακρύτερα τας έμ-
ερευνήσεις μας, ύπερπηδώντες ποταμο-
φράκτας και ποταμοκλείθρα. Μας έ-
χρηιάζετο λοιπόν μία λέμβος, την ό-
ποϊαν να σηκώνωμεν μόνοι μας και να
την μεταφέρωμεν από την μίαν πλευράν
του ποταμοφράκτου εις την άλλην, και
σιούτου είδους λέμβον έσυμφωνήσαμεν.

Παρηκολουθήσαμεν με άγωνιώδες έν-
διαφέρον την ναυπήγησιν και την δια-
σκευήν του σκάφους μας. Πρωί και
βράδυ έτρέχαμεν εις τό ναυπηγείον, δια
να εξακριβώνωμεν τας προόδους της.
Επί τέλους, ή κατασκευή της ετελείω-
σεν: έπρεπε να της εύρωμεν όνομα, και
άπεφασίσθη να την βαπτίσωμεν Φοιτή-
τριαν, εις άνάμνησιν του άπολυτηρίου,
με τό όποϊόν την έκερδήσεν ο Ιάκωβος
και με τό όποϊόν είχε πλέον τό δικαίω-
μα να έγγραφη και αυτός φοιτητής.

Μετ' όλίγον άνεχωρήσαμεν από την
Ρουαγιάν δια να έπιστρέψωμεν εις τό
Μάιν-Ρου, αλλά άφου πρώτα έβεβαίω-
θημεν ότι τό «πλοϊόν» μας άνεχώρει
αυθμερόν. Με την διάφοράν μόνον ότι,
επειδή δεν ήδύνατο αυτό να ταξείδευση
παρά με τα φορτηγά τραίνα, ήμεϊς εί-
χαμεν φθάση πρό πολλού με τό ταχύ
τραίνον, και ή Φοιτήτρια εταξείδευεν
άκομη με φρόνιμον βραδύτητα επί των
αθρήων τροχιών, — πράγμα ταπεινωτι-
κώτατον δια σκάφος!

Δι' αυτό, τί στεναγμός άνακουφίσεως
άνεδόθη, εκείνην την Κυριακήν, όταν ο
Μαρίνος, ο ύπηρέτης του κτήματος, έπι-
στέφων από τό Μοσμάν, μάς έπληρο-
φόρησεν ότι είδεν εις τον σταθμόν «κά-
ποια μηχανή, που βέβαια θα εινε τό κα-
ράδι των κυρίων...»

(Έπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ
[Κατά τό γαλλικόν του Μ. Λαμπρυν έργο.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
„ΤΟΥ ΒΙΝΚΑΣ!“

Αγαπητοί μου,
ΕΤΑΞΕΤΩ των
θεατρικών
προγραμμά-
των με τους
πολλούς και
διαφόρους τί-
λους τα όποια
σας σταματούν
όταν περνάτε
την όδον Στα-
θίου, θα εκί-
νησε βέβαια αυ-
τας τας ήμερας
την προσή-
σας και την άπο-
ρίαν σας ο πα-
ράδοχος τίτλος
ΤΟΥ ΒΙΝΚΑΣ εις
τό πρόγραμμα
του Παλαιού Βα-
ριετέ, όπου
παίζει ο θίασος
του κ. Οικονόμου
με την δεσποινίδα
Μαρίαν Κοτοπούλη,
την έξοχον πρωταγωνίστριαν.

«Του Βίνκας;... Τίνος Βίνκας;» θα
είπατε και σεϊς, όπως τώ ειπαν πολλοί
άλλοι, που δεν ήξευραν ότι αι λέξεις
αυται εινε λατινικαι, γραμμειναι με έλ-
ληνικα στοιχεια. Tu vincas τώντι θα
πη λατινικα Σν νικα — συ ειθε να νι-
κας — και εινε ή κραυγή δια της όποιας
εχαίρετιζαν οι Βυζαντινοί τους Αύτο-
κράτορας των, τους Καίσαρας και τους
Στρατηγούς. Ίσοδυναμει σχεδόν με τό
σημερινόν και ιδικόν μας «Ζήτω», και
όπως αυτό, άντηγοϋσε τότε τό του βίν-
κας εις όλας τας ύποδοχάς, και τας
παρελάσεις, και τους θριάμβους, και τας
διαδηλώσεις. Και εινε ο τίτλος του νέου
βυζαντινού δράματος του ποιητού Ίωάν-
νου Πολέμη, τό όποϊόν παίζει κατ' αυτας
με μεγάλην έπιτυχίαν ο θίασος του κ.
Οικονόμου.

Να ένα έργον θεατρικόν, — και ίσως
εινε τό μόνον απ' όσα παίζονται τώ-
ρα, — τό όποϊόν θα ήθελα να εβλέπατε
και σεϊς. Άλλ' επείδη αυτό δεν εινε τό-
σον εύκολον δι' όλους, θα σας διηγηθώ
εδω με λίγα λόγια την ύπόθεσιν.

Ήρωσ του δράματος εινε ο Βελισά-
ριος, ο διάσημος στρατηγός του αυτο-
κράτορος Ίουστινιανού, ο λαμπρύνας
την μακράν βασιλείαν του με σειραν
ένδοξων νικών. Γέρων τώρα πλέον,
εφησυχάζει εις τό Βυζάντιον άπολαμβά-
ων τους καρπούς των έργων του, υπέρ-
πλουτος, λατρευόμενος ύπό του λαού,
αγαπώμενος και τιμώμενος ύπό του Αύ-
τοκράτορος. Άλλ' οι αύλικοί τον φθο-
νούν και τον ύποβλέπουν δια τα πλούτη
του και την δόξαν του επί τέλους δε-
μερικοί εξ αυτών καταστρώνουν κατα-
χθόνιον σχέδιον έξοντώσεως, τό όποϊόν
έπιτυγχάνει. Κατηγοροϋν δηλαδή τον
Βελισάριον εις τον Αύτοκράτορα ως άρ-
χισυνωμότην, σκοπούντα δήθεν τα φο-

γεύση τον Ίουστινιανόν δια να κατα-
λάβη αυτός τον θρόνον του Βυζαντίου,
παρουσιάζουν πλαστογραφημένην έπι-
στολήν του, δια της όποιας πιστο-
ποιείται ή ένοχή, πείθουν τον φιλό-
ποπτον Ίουστινιανόν και κατορθώνουν
ώστε να διαταχθή ή σύλληψις και ή
φυλάκισις του στρατηγού. Άλλά μετ'
όλίγον ο Αύτοκράτωρ αρχίζει να κλο-
νίζεται, να μετανοή: δεν εινε δυνατόν να
πιστεύση ότι ο Βελισάριός του τον προ-
δίδει, και εινε διατεθειμένος να διατάξη
την άποφυλάκισιν του. Τότε οι αύλικοί
συμπληρώνουν την μηχανορραφίαν των,
προσθέτοντες εις τας συκοφαντίας των
και άλλας: ότι δηλαδή ο Βελισάριος
ύβριζε και εξακολουθει άκομη να ύβρίζη
όχι μόνον τον Ίουστινιανόν, αλλά και
αυτήν την μνημην της συζύγου του Θεο-
δώρας. Ο Ίουστινιανός, ο όποϊος λα-
τρεύει την άποθαμμένην Αύτοκράτειράν,
γίνεται έξω φρενών και διατάσει άμέ-
σως να τυλωθώ ο Βελισάριος, να δη-
μευθών όλα του τα πλούτη, και ν' απο-
λυθώ πτωχός και τυφλός δια να τίν ιδή
όπως άξιζει — ζητιάνος εις τους
δρόμους του Βυζαντίου και παίγνιον του
λαού εκείνου, ο όποϊος άλλοτε τον απο-
θέωνε...

Η διαταγή εκτελείται και ιδου ο
Βελισάριος από τον κολοφώνα της
δόξης εις τό βάραθρον της δυστυχίας.
Νέος Οιδίπους, οδγηείται τυφλός ύπό
της θυγατρός του Ίωαννίνας και έπει-
τεί. Μη θέλων να ζητήσει περιθαλψιν
εις τό Βυζάντιον, όπου έχει άκόμη όλί-
γους φίλους, δια να μη τους εκθέση εις
την δυσμένειαν του Αύτοκράτορος, φεύ-
γει και περιπλανάται εις τας έπαρχίας.
Ούτω φθάνει εις την Γαλατίαν, όπου
συναντάται με τον Γελίμερ, τον πρώην
βασιλέα των Βανδάλων, τον όποϊόν άλ-
λοτε είχε νίκηση και οδγήγησιν αιχμά-
λων πρό του Ίουστινιανού. Η συνάν-
τησις αυτή εινε συγκινητικώτατη. Ο
Γελίμερ, χάρις εις την καλωσύνην του
Βελισαρίου ο όποϊος έμειστευεν εις τον
Ίουστινιανόν, έχει τώρα άντι του θρό-
νου του ένα κτήμα, τό όποϊον καλλιερ-
γει μόνος του, και τον τίτλον του Πα-
τρικίου. Εις τό κτήμα αυτό έρχεται ο
Βελισάριος κατά τύχην, οδηγούμενος
ύπό της θυγατρός του. Που να φαντα-
σθή ο Γελίμερ ότι ο τυφλός και έλεει-
νός εκείνος επαίτης εινε ο μέγας και
ένδοξος Βελισάριος, ο νικητής του!
Η Ίωαννίνα, μαθάνουσα ότι τό κτήμα
εκείνο εινε του Γελίμερ, φοβείται εκδί-
κησιν και θέλει να φύγουν άγνωρίστοι.
Άλλ' ο Γελίμερ αγαπά και εύγνωμο-
νει τον Βελισάριον, που του είχε δείξη
τότε τόσοσιν καλωσύνην, και μολονότι
ήττημένον τον μετεχειρίσθη με τόσοσιν
σεβασμόν. Και ο Βελισάριος, άκούσας
τούτο από τό στόμα του εκπτώτου βασι-

λέως, αποκαλύπτεται. Ποία αναγνώρισις!

Η έκπληξις του Γελίμερ, βλέποντος εις εκείνην την θεσιν τόν Βελισάριον, είνε απέριγραφτος. Καί όταν μανθάνη, ότι συκοφαντία φίλων τόν κατέστρεψαν, αναλαμβάνει αυτός, ο εχθρός, να τας διαλύση. Αναχωρεί μαζί με τόν Βελισάριον, φθάνει εις τόν Βυζάντιον, παρουσιάζεται πρό του Ίουστινιανού, τόν διαβεβαιώνει ότι ο Βελισάριος υπήρξε πάντοτε και είνε ακόμη ο στενωτέρος του φίλος, και ζητεί την χάριν του. Συγχρόνως ή πλεκτάνη αποκαλύπτεται, διότι ο πλαστογραφήσας την ένοχοποιητικήν επιστολήν αναγκάζεται να ομολογήση τόν έγκλημά του. Πόσον μεγάλη είνε ή μετάνοια του Ίουστινιανού! Έκδύεται την πορφύραν και τόν στέμμα, και ταπεινός, γονυπετεί πρό του Βελισαρίου και του ζητεί συγγνώμην... Άλλ' ο γέρον Βελισάριος, εξητλημένος πλέον από τας τόσας κακουχίας, ασθενής, έτοιμοθάνατος, δέν άντέχει εις την τελευταίαν συγκίνησιν, και την στιγμήν εκείνην πίπτει και έκπνέει εις αυτό τόν προτεμένισμα, εις τόν πρόδρομον των ανακτόρων, εις την όροφήν του όποιου είνε ζωγραφισμένοι οι θριαμβοί του, όλη του ή δόξα!...

Αυτή είνε ή υπόθεσις του ιστορικού δράματος του κ. Πολέμη, τόν όποιον παίζεται εις τόν Η. Βαριετέ. Με τούς ώραίους του στίχους, με τας δυνατάς του σκηνάς, και με την καλήν υπόκρισιν των ήθοποιών, είνε μία απόλαυσις, την όποιαν, αν σάς έδιδετο εύκαιρία, δέν θα ήθελα να χάσετε.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια).

Κανείς δέν τούς παρεξήγησε. Μόνη ή λαίδη Στάγγωπ έσκέφη ότι ή καρδούλα μιας καλής κόρης θα έκτυπούσε σφοδρότατα με τόν έρχομόν των δύο νέων. Καί δέν είχεν άδικον, αφού και ή κυρία Τερνάν, ή όποια από πολλού έγνώριζε τόν μυστικόν της κόρης της, δέν έδυσκολεύθη να ένοήση πρός ποίον άλλον διηθύνοντο μέρος από τά φίλιά της Άννας πρός τόν αδελφόν της. Ίσως να τόν ήγγήσε και ο Ίάκωβος. Καί μόνος ο Ούιλ έμεινε τυφλός, νομίζων ότι όλη ή συγκίνησις της αδελφής του ήτο δι' αυτόν και μόνον...

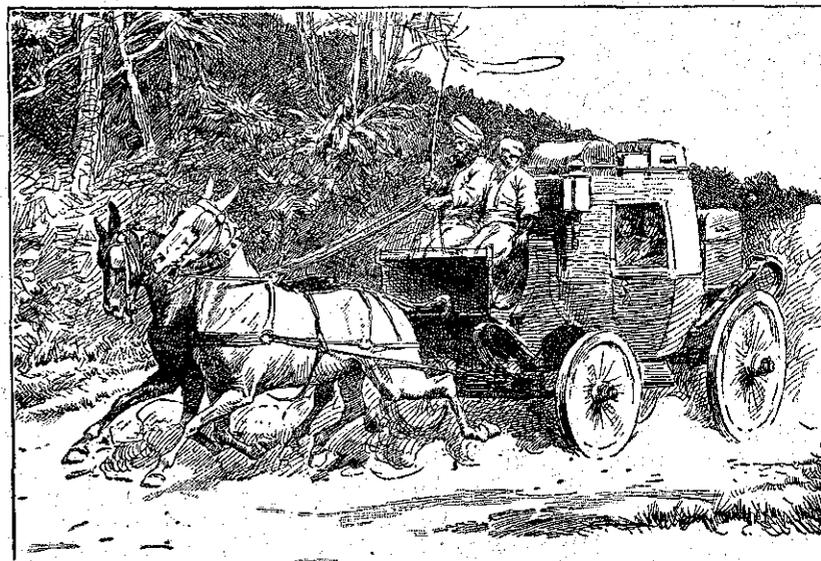
ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επέρασαν αρκετά χρόνια. Η κυρία Τερνάν και ή Άννα δέν κατοικούν πλέον εις την Ουτακαμόνδην. Ανεχώρησαν από τας Ίνδιαις, όλίγας ημέρας μετά την άφιξιν των δύο νέων εις την Μαδράς. Ο Σουρκούφ προσεφέρθη να τας φέρη όπισω εις την

πατρίδα των, και ή πτωχή μητέρα, ή όποια δέν εύρισκε πλέον την ψυχικήν καρτερίαν να χωρισθί από τόν υιόν της, απέφασε να τόν συνοδεύση, και έδέχθη αυτήν την πρότασιν.

Ήτο άλλως τε ανάγκη να επανέλθω εις την Γαλλίαν ο Γουλιέλμος δια να συμπληρώση τας σπουδάς του και να προετοιμασθί δια την Ναυτικήν Σχολήν, όπου τόν παρώτρυνεν ή φιλοδοξία του να εισέλθω.

Όσον δια την Άνναν, περιττόν να ειπωμεν πόσον ή ιδέα ότι θα επανέβλεπε την Γαλλίαν, ήνωμένη με την ιδεάν ότι θα εταξείδευε με την συντροφίαν εκείνην, ήτο προωρισμένη να της άρσιση. Την έδέχθη λοιπόν με άληθινήν χαράν.

«Ανεχώρησαν δια την Ουτακαμόνδην...» (Σελ. 248, στ. γ')

Έν τούτοις ή αναχώρησις δέν έγινε χωρίς συγκινήσεις. Δέν φεύγει κανείς από τόπον όπου έζησε τόσον καιρόν, από τόν σπίτι όπου έκλαυσε και προσηυχήθη, όπου έγέλασε και είδεν ώρας εύτυχίας, χωρίς να τού σφιχθί ή καρδιά. Την στιγμήν που έπρόκειτο να αποχαιρετισουν, δια παντός ίσως, αυτήν την στέγην, ή όποια τόσον καιρόν τούς είχε στεγάσθ, αυτόν τόν κήπον, όπου ή κυρία Τερνάν είχε περιφέρει την μελαχολίαν της και ή Άννα τας νεανικά της όνειρα, αυτούς τούς υπηρέτας, οι όποιοι τούς ήσαν άφωσιωμένοι και έκλαιαν, δάκρυα έτρεξαν από τά μάτια των.

Καλήν άντάμωσιν έλεγεν ή Άννα, ή όποια ήτο νέα.

«Έχετε ήγειά! έλεγεν ή μητέρα της ή όποια παντού έρριπτε τόν βλέμμα της, δια να συμπαραλάβη ζωηροτέραν εις την μνήμην της την εικόνα του χλοερου έρημητριού των, τόν όποιον και αι δύο είχαν αγαπήσθ.

Ο Κλαβαγιάν και ο Ούιλ, οι όποιοι έβλεπαν, γεμάτοι και αυτοί από συγκίνησιν, την λύπην των, ήναγκάσθησαν να

παρέμβουν δια να τας αναγκάσουν να ναχωρήσουν.

Έν ακόμη τελευταίον βλέμμα, μίαν ακόμη χειρονομίαν αποχαιρετισμού, και εξαφνα, εις την καμπήν της όδου, τα πάντα εξαφανίζονται. Η άμαξα τροχάζει τώρα πρός την κατοικίαν του Ίρλανδου και της οικογενείας του.

Ω! αυτός ο δρόμος! πόσας φορές δέν τόν έχουν διατρέξη πεζή ή έφιπποι, δια να μεταβούν εις την κατοικίαν των φίλων των. Καί ιδού τώρα ή Άννα, ή όποια έχει κάμη πολύ συχνά έφιππος αυτόν τόν περίπατον, συνοδευόμενη από τόν Φρέδ ή τόν Άλκι, ή και τόν Σέσιλ, ένθυμείται την περιφημον εκείνην ήμέραν, κατά την όποιαν ο πρωτότοκος τώ

Ο Δόνοβαν εις στιγμήν δυσθυμίας, τή ειπε :

«Ήσουν τόσο δά κοριστάκι τότε, και ο κ. Κλαβαγιάν ήθέλησε να γέλαση μαζί σου.

Αυτός όμως δέν την έπεριπαίξεν. Αυτός επανήλθε. Καί τώρα έργεταί και την παίρνει δια να την οδηγήσθ εις την Γαλλίαν.

Η Άννα γνωρίζει πολύ καλά ότι είνε ακόμη παραπολύ νέα δια ύπανδρευθί, δέν άμφιβάλλει όμως ότι αυτό θα γίνη μίαν ήμέραν και είνε αποφασισμένη να περιμεινή με ύπομονήν εκείνην την ήμέραν...

Ο αποχωρισμός από τούς φίλους των ήτο ακόμη οδυνηρότερος.

Αγαπούσαν όλοι, ο πατέρας, ή μητέρα και τά ξε άγόρια, είνενας τας δύο Γαλλίδας, που έφερναν εις τόν σπίτι των τόσην χάριν και τόσον θέληγτρον, την γλυκείαν οικειότητα και πολλάκις την εύθυμίαν.

(Έπεται τόν τέλος) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατά τόν γαλλικόν του Πέτρον Ματέ.)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. Η ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ

Εις τόν παρθεναγωγείον, όπου είνε έσωτερική ή Μπεμπέκα, όταν έλθω τόν Πάσχα, κάμνουν εις τά κορίτσια, που μένουν εις τόν σχολείον εκείνην την ήμέραν, ένα ώρασι παιγνίδι.

Κρύβουν εις τόν κήπον, μέσα στές μολόχες, στα χορταράκια και στα λουλούδια, τά κόκκινα αυγά του Πάσχα. και τά κορίτσια, τόν απόγευμα, έπειτα από την Άγάπην, όταν επιστρέφουν από την έκκλησίαν, σκορπίζονται εις τόν κήπον και φάγουν να εύρουν τά κόκκινα αυγά. Κάθε αυγό είνε στολισμένο με χρυσάς και χρωματιστές ζωγραφίτσες, και έχει επάνω από ένα

«Έχουσε τόν φλυτζάνι...» (Σελ. 309, στ. α')

ώρασιον ρητόν γραμμένον με άσπρα γράμματα...

Άλλά τί έχει ή Μπεμπέκα σήμερα, ήμέραν του Πάσχα—χρονιαρά μέρα! —και είνε κασουφιασμένη; Ούτε γυρίζει να κυττάξθ την φιληνάδα της, την Λιλίκα, που πάντα δίπλα της κάθεται εις τόν θρανίον, εις την τάξιν, δίπλα της εις τόν τραπέζι, εις την τραπέζαριαν! Μα και ή Λιλίκα φαίνεται κακιομένη κ' έχει μισογουρισμένη την πλάτη στην Μπεμπέκα, και ούτε την φωνάζει να δούνε μαζί τας εικόνας στό μεγάλο χρυσό βιβλίον που κρατεί!

Η Λιλίκα, από άπροσεξίαν της, τόν πρωϊ, αναποδογύρισε και έχυσε τόν φλυτζάνι της Μπεμπέκας με την πασχάλινην τσοκολάτα με γάλα, και ή Μπεμπέκα έτίναξε της Λιλίκας μιά μπατόρα—πασχαλιγή! Τόν άριστερόν μάγουλο της Λιλίκας ακόμα είνε κόκκινο.

Είνε λοιπόν τώρα μαλωμένες και δέν μιλιούνται κατά βάθος όμως είνε λυπημένες που έμάλωσαν, διότι ήσαν πολύ αγαπημένες.

Η υπερηφάνεια όμως, αυτό τόν κακό έλάττωμα που έχουν πολλά κοριτσάκια, δέν τές αφήνει να αγαπήσουν άλλον. Ούτε ή μια ούτε ή άλλη δέν θέλει να «προσπέσθ πρώτη».

Τόν μεσημέρι, εις τόν τραπέζι, ή Μπεμπέκα κάμνεται πως δέν βλέπει την Λιλίκα και πιάνει κουβέντα με την διπλανή της από τόν άλλο μέρος. Εις την έκκλησίαν όμως, την ώραν της Άγάπης, όταν λέγουν τά Εθαγγέλια σε πολλές γλώσσες, ή Μπεμπέκα στέκεται συλλογισμένη. Δύο φωνές όμως μέσα της: ή φωνή της υπερηφανείας της :

— Φταιγει ή Λιλίκα! ας ήτανε προσεκτική...

Και ή φωνή της συνειδήσεως: — Η Λιλίκα εξήτησε να σου δώσθ τόν δικόν της φλυτζάνι με την τσοκολάτα της, δια να διορθώσθ τόν σφάλμα της! εσύ όμως της εφέρθης σαν κακό κορίτσι! θυμόνεις εύκολα, και τότε δέν ξέρεις τί κάνεις, Μπεμπέκα!

Η φωνή της υπερηφανείας βουίζει τότε σαν μύγα στό αυτιά της, και σκεπάζει την φωνήν της συνειδήσεως:

— Η Λιλίκα έκαμε την αρχήν! αν ή Λιλίκα δέν έρριχνε τόν φλυτζάνι, ή Μπεμπέκα δέν θα της έδινε τόν μπατόσο.

(Έπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Εις τόν μεγαλοπρεπέστατον όμως μαρμάρινον περιστόλιον του σπιτιού είχαν έμφρανισθί δύο άλλαι γυναίκες. Πρώτη πρώτη ή κυρία Σούμανων, ή δασκάλισσα των παιδιών, την όποιαν, αγαπητοί μου αναγνώσταί, δέν πρέπει να φαντασθίτε με τόν μακρόν γωνιώδες πρόσωπον, τά μακρού δόντια, τά μακιά μαλλιά και την γυποσιδή μύτην, όπως συνήθως ζωγραφίζονται αι Άγγλίδες ή Αμερικαν-

αλλά την είχαν βγάλη και την έλεγαν Ήλιοπρόσωπη, διότι τόν πρόσωπό της ήτο σαν χρυσαμένο από τόν ήλιο. Αυτή ήτο ένα είδος οικονομού, ή όποια ήτο έπιφορισμένη να οδηγεί και να διευθύνη τας υπηρετριάς της Ξυνηθόσουσας, και είχε και αυτή όλην την εμπιστοσύνην των κυριών της, οι όποιοι μάλιστα την αγαπούσαν πάρα πολύ.

Αμα με είδαν ή κυρία Σούμανων και ή Λαί-Λά, έβαλαν τά ξεφωνητά από την έκπληξιν των κ' έτρεξαν κοντά μου, δια να με ίδούν καλλίτερα και να εύχηθούν τόν καλώς-ώρισες εις τόν παλαιόν φίλον του σπιτιού, τόν Θωμάν Στίκ.

Όλοι έχουν καταβή τώρα από τόν άμαξι. Με ξαναφιλούν, με περικυκλώνουν... δίδουν εξηγήσεις εις την δασκάλισσαν και την οικονομόν δια τόν έρχομόν μου και δια τά σπάνια προτερήματά μου. Να τώρα και ο Μπόμπυ-Μπόψ και ή γυναίκα του, ή Άσπροχιόνα, που εύρίσκουν την εύκαιρίαν να πλησιάσουν και αυτοί με τές μύτες των ποδιών, από την μεγάλην των περιέργειαν.

Μπορεί έρθης, Άσπροχιόνα, λέγει ο άράπης στην άραπίνα του... ποπόταμος ήμερος σαν άρνι...

Άλλά, καθώς βλέπω εκείνους τούς δύο μαύρους, κ' έχω δέν ξεύρω τί με πιάνει. Η άνάμνησις των Νυάμ-Νυάμ μου έργεταί εις τόν πνεύμά μου κ' ένα έξασθικό άναμμα θυμού. Αρχίζω να κλωτσώ, βγάζω ένα φοβερό μούγγρισμα και σηκώνομαι όρθος σαν να ήθελα να όρμήσω επάνω στους δύο μαύρους.

Ωχ! τί τρομάρα! Η Άσπροχιόνα, κ' ένα ούρλιασμα σαν άλεπού, που πάνε να την σφάζουνστρέφει τά νάτα και τόν βάζει στό πόδια κατά τόν σπίνι. Ο άνδρας της κάμνει ένα άλμα δύο μέτρων εις

«Ωχ! τί τρομάρα.» (Σ. 309.) τόν άέρα, και με τά μάτια

του πεταγμένα έξω περισσότερο από πρίν, γλυστρά και ξεπλώνεται προύμυτα, καταμεσθς εις την αύλήν, ενώ έσκουζε με όλην του την δύναμιν:

— Γιατί φεύγεις, Άσπροχιόνα; — αφού λέω έσένα, ποπόταμος όχι κακός, σαν ήμερος μύρμηκας! δέν φάει Άσπροχιόνα ποπόταμος!

Όλη ή οικογένεια Κοργρόζ έκρατούσε τά πλευρά της από τά γέλια. Κ' έχω τόν ίδιο.

Ήτο πραγματικώς για γέλια:

